

Keleti zárás

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LVIII. évfolyam, 49. szám, 2014. december 5.

A keleti nyitás lehetett volna akár egy gazdasági stratégia progresszív eleme is. A nyugati kapcsolatok kiegészítése olyan, a földrajzi és történelmi múltunkból adódó helyzeti előnnyel, amely gazdagítja azt a kapcsolatrendszert, amelyhez húsz éve csatlakoztunk. De nem lehetett, mert az, amit ez a kormány keleti nyitásként igyekezett eladni a bel- és a szövetségi politikában, az nem a gazdaság kiegészítő elemcsoportja lett volna, hanem a politikai hatalomgyakorlás egy kevésbé ellenőrzött modelljének importálása: a Tusnádon felsorolt országok intézményi ellensúlyok nélküli hatalmi berendezkedése. Ez a keleti nyitás tartalma. Tudatos és módszeres elszakadás az atlantista hatalomgyakorlástól és politikai kultúrától, ezzel párhuzamosan valamiféle politikai-eszmei betagozódás a keleti országok kézi irányítású, ahogy a miniszterelnök azeri barátja fogadásán mondta, egyszerűbb országvezetési gyakorlatba. Ez pedig mi mást jelentene, mint a demokratikus intézmények megszüntetését vagy jogkörük jelentős szűkítését, az előzetes egyeztetések nélküli kormányzati döntések gyakorlatát, látszatparlament működtetését és a civil mozgalmak gyengítését.